

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 515/2016
12.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Иваном Трукуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене Р.К. и др, због кривичног дела тешко убиство у саизвршилаштву из члана 114. тачка 4) у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене Р.К., адвоката И.М., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Суботици К 39/15 од 09.12.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 146/16 од 08.02.2016. године, у седници већа одржаној 12.05.2016. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Р.К., адвоката И.М., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Суботици К 39/15 од 09.12.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 146/16 од 08.02.2016. године у односу на повреде закона из члана 439. тач. 2) и 3) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Суботици К 39/15 од 09.12.2015. године окривљени Л.Ш. и Р.К. су оглашени кривим да су извршили кривично дело тешко убиство у саизвршилаштву из члана 114. тачка 4) у вези члана 33. КЗ, за које дело их је суд осудио и то окривљеног Л.Ш. на казну затвора у трајању од 20 година у коју му се урачунава време проведено у притвору од 20.03.2015. године, па до упућивања окривљеног у завод за извршење кривичних санкција, а окривљену Р.К. на казну затвора у трајању од 20 година у коју јој се урачунава време проведено у притвору почев од 23.03.2015. године па до упућивања окривљене у завод за извршење кривичних санкција. Према окривљеном Л.Ш. изречена је мера безбедности обавезног лечења алкохоличара која ће се извршити у заводу за извршење казне затвора или одговарајућој здравственој установи или другој специјализованој установи и трајаће док постоји потреба за лечењем, али не дуже од изречене казне затвора. Оштећеном Ј.В. је досуђен имовинскоправни захтев у износу од 200.000,00 динара, па су обавезани окривљени Л.Ш. и Р.К. да солидарно наведени износ исплате оштећеном у року од 90 дана од дана правноснажности пресуде, са законском затезном каматом почев од 09.12.2015. године па до исплате, док је за део имовинскоправног захтева преко досуђеног оштећени

упућен на парницу. Окривљени Л.Ш. и Р.К. су ослобођени од дужности плаћања трошкова кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 146/16 од 08.02.2016. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Суботици и бранилаца окривљених Л.Ш. и Р.К., а пресуда Вишег суда у Суботици К 39/15 од 09.12.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је благовремено поднела бранилац окривљене Р.К., адвокат И.М., у смислу члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење првостепеном или другостепеном суду, или да преиначи побијане пресуде на тај начин што ће окривљену Р.К. ослободити казне или јој изрећи блажу казну.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљене Р.К. у захтеву за заштиту законитости истиче да је у побијаним пресудама повређен кривични закон, односно да је погрешно примењен члан 33. Кривичног законика, будући да окривљена Р.К. у конкретном случају није поступала као саизвршилац, већ евентуално као помагач, те је у односу на њу требало применити члан 35. КЗ. У вези са изнетим бранилац наводи да суд није навео ниједну активну радњу извршења предметног кривичног дела коју је окривљена критичном приликом предузела, те да радње за које је окривљена оглашена кривом да је предузела критичном приликом, а које су наведене у изреци побијане првостепене пресуде, не садрже у себи законска обележја радње саизвршилаштва, већ радње помагања, с обзиром на то да је окривљена само створила услов да окривљени Л.Ш. изврши предметно кривично дело, након чега је и прикрила трагове кривичног дела, учиниоца и предмете прибављене кривичним делом. Због наведеног, бранилац сматра да је окривљена требало да буде оглашена кривом за помагање у извршењу предметног кривичног дела тешко убиство, у ком случају би јој суд могао изрећи блажу казну од прописане, а што у конкретном случају није учињено, па је и одлуком о кривичној санкцији, по оцени браниоца, повређен закон на штету окривљене.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљене указује на то да је побијаним пресудама повређен кривични закон у смислу члана 439. тач. 2) и 3) ЗКП.

По налажењу Врховног касационог суда из изреке побијане првостепене пресуде, произилазе сва субјективна и објективна обележја бића кривичног дела тешко убиство у саизвршилаштву из члана 114. тачка 4) у вези члана 33. КЗ, односно произилази да су окривљени Л.Ш. и Р.К. критичном приликом по претходном договору при извршењу кривичног дела разбојништво употребом

силе лишили живота оштећеног како би од њега одузели покретне ствари, а у намери да себи прибаве противправну имовинску корист, на тај начин што је окривљени Л.Ш. дошао из Суботице у Кањижу, где се на аутобуској станици састао са окривљеном Р.К., која му је предала у најлон кеси металну шипку, те су отишли до куће оштећеног, где је окривљена Р.К. zazvonila, а када је оштећени отворио капију, окривљена Р.К. је стала са стране на улици, а окривљени Л.Ш. је металном шипком задао оштећеном најмање пет удараца по глави, услед којих повреда је код оштећеног наступила смрт, а којом приликом је оптужена Р.К. пришла оштећеном који је лежао на земљи, узела новац из џепова оштећеног и део новца дала окривљеном Л.Ш.

Полазећи од наведеног, по оцени овог суда, окривљени Л.Ш. и Р.К. су у извршењу кривичног дела тешко убиство из члана 114. тачка 4) КЗ поступали као саизвршиоци и то у смислу у којем је саизвршилаштво одређено у члану 33. КЗ, јер су окривљени заједно учествовали у радњи извршења дела и то са умишљајем, при чему је ово њихово заједничко деловање присутно од самог почетка сваке њихове акције и радње, почев од претходног договора да се нађу на аутобуској станици када је окривљени Л.Ш. из Суботице дошао у Кањижу, где га је сачекала окривљена Р.К. и предала му металну шипку, па до заједничког одласка до куће оштећеног, преко поделе улоге у погледу радње извршења приликом вршења кривичног дела, па до поделе новца одузетог приликом извршења предметног кривичног дела. Дакле, у конкретном случају тачно се знало ко какву улогу има у умишљајном остварењу кривичног дела и заједничком учествовању у радњи извршења.

Имајући у виду наведено, а како је побијаним пресудама у погледу кривичног дела које је било предмет оптужбе извршена правилна правна квалификација, као кривично дело тешко убиство у саизвршилаштву из члана 114. тачка 4) у вези члана 33. КЗ, а за које кривично дело је окривљена Р.К. оглашена кривом и за које јој је изречена казна у границама које су законом прописане за то дело, то су наводи браниоца окривљене, да је у конкретном случају окривљену требало огласити кривом због извршеног кривичног дела из члана 114. тачка 4) у вези члана 35. КЗ и самим тим јој ублажити казну, оцењени као неосновани.

Из изнетих разлога, по оцени овог суда, неосновано бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости указује на повреде закона из члана 439. тач. 2) и 3) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости истиче да су нижестепени судови кривицу окривљене Р.К. засновали на претпоставкама и на чињеницама које нису поткрепљене доказима, будући да осим одбране окривљеног Л.Ш. не постоји ниједан други доказ који несумњиво утврђује да је окривљена предузела било какву активну радњу у извршењу кривичног дела, при чему су нижестепени судови су погрешно утврдили и одлучне чињенице у погледу умишљаја окривљене Р.К.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљене оспорава оцену доказа од стране нижестепених судова и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама, што није разлог предвиђен одредбом члана 485. став 4. ЗКП због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, из

којих разлога је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљене у овом делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен.

**Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.**